ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Όταν η κυβέρνηση Τσίπρα υιοθετεί το δόγμα της Θάτσερ πως «δεν υπάρχει εναλλακτική»

του **Γιάννη Ελαφρού**

There is no alternative, δεν υπάρχει εναλλακτική ισχυριζόταν την δεκαετία του ΄80, η Μάργκαρετ Θάτσερ. Από τότε η TINA έγινε η αγαπημένη φράση των νεοφιλελεύθερων όπου γης. Η «αφήγηση» περί καπιταλιστικού τέλους της ιστορίας χλώμιασε με τα προμηνύματα της κρίσης στις αρχές του 21ου αιώνα (και το κίνημα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης) και ράγισε για τα καλά με την εκδήλωση της καπιταλιστικής κρίσης, την επίθεση κεφαλαίου και ΕΕ για το ξεπέρασμά της σε βάρος της εργασίας και τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο που ξέσπασε, ιδιαίτερα στην Ελλάδα από το 2008 και μετά. Γέννημα αυτών των σπασμών αποτέλεσε ο ριζοσπαστισμός, από τον οποίο τροφοδοτήθηκε και ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι εξέφραζε μια αναπαλαιωμένη ηττημένη στρατηγική.

Το να έρχεται σήμερα ο Αλ. Τσίπρας και η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και να λέει πως δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική για την Αριστερά από το να ψηφίσει το 3ο μνημόνιο (που θα αποδειχθεί και το μακρύτερο), δηλαδή να απαιτεί ο κόσμος της Αριστεράς να χάσει την ψυχή του, αποτελεί εν ψυχρώ πολιτική εκτέλεση της ελπίδας του λαού και κάθε λόγου ύπαρξης ακριβώς της Αριστεράς.

Προχωρώντας ακόμα περισσότερο ο Α. Τσίπρας και οι «ροζ -πλέον- μονταζιέρες» του Μαξίμου είπαν πως απέναντι στη ρεαλιστική πρόταση του πρωθυπουργού η μόνη αντιπρόταση που ακούστηκε στην κοινοβουλευτική ομάδα ήταν το …σχέδιο Σόιμπλε! Προκλητική παραχάραξη και ενοχοποίηση κάθε διαφωνίας, από τους ενόχους του πιο στυγνού ξεπουλήματος του μεγάλου λαϊκού «Όχι» στο δημοψήφισμα.

Θαυμάστε λογική: Ο Σόιμπλε μίλησε για Grexit, ο Λαπαβίτσας μίλησε για Grexit, άρα ο Λαπαβίτσας είναι Σόιμπλε! Κάποτε γελούσαμε με το ανέκδοτο για το μπουζούκι και τον αστυφύλακα, αλλά τώρα οργιζόμαστε με τα χάλια τους… Ο Σόιμπλε, η Γερμανία και η ΕΕ αυτό που βασικά θέλουν είναι να κρατήσουν τον ελληνικό λαό αλυσοδεμένο.

Γι' αυτό και δεν μπορεί να συγκινήσει κανέναν το αίτημα για παροχή χρόνου στη συγκυβέρνηση. Καταρχήν, η κυβέρνηση Τσίπρα, ειδικά μετά την ψήφιση του νέου μνημονίου και την εκπαραθύρωση των διαφωνούντων, είναι μια κυβέρνηση αντιλαϊκή – αντεργατική, αστικής πολιτικής, της οποίας οι κινήσεις θα είναι αυστηρά καθορισμένες από τις δεσμεύσεις που έχει υπογράψει. Δεν πρόκειται να πάρει κανένα ουσιαστικό αντίμετρο στο βασικό πεδίο της κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής, εκτός ίσως από επιμέρους και προπαγανδιστικής χρήσης ενέργειες (όπως και ο Σαμαράς είχε μοιράσει προεκλογικά κάτι επιταγές από το πλεόνασμα).

Ακόμα και το πεδίο της δημοκρατίας και του κτυπήματος της ολιγαρχίας καθορίζεται από την κυρίαρχη επιλογή. Όσο ο Τσίπρας και η κυβέρνηση θα απομακρύνονται από την βάση του ΣΥΡΙΖΑ και τον λαό, τόσο θα αναζητούν στηρίγματα στην ολιγαρχία και τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Μπορεί να κτυπήσουν κανέναν "ληγμένο", αλλά τα αστικά ΜΜΕ συνολικά θα επιδιωχθεί να αξιοποιηθούν στο γνώριμο ρόλο τους για μνημονιακή προπαγάνδα (χωρίς να αποκλείεται ανακατανομή ρόλων, νέα τζάκια και κάποια οικονομική επιβάρυνση μετά από δεκαετίες τζάμπα χρήσης των συχνοτήτων).

Όσο για τη δημοκρατία, την προηγούμενη Τετάρτη πήραμε μια καλή δόση αριστερών χημικών και γκλομπς, της κατασταλτικής λογικής που αναβλύζει αντικειμενικά από κάθε αντιλαϊκή κυβέρνηση.

Ο Τσίπρας και το νεομνημονιακό επιτελείο του, συνεπικουρούμενος από καθαρόαιμες αστικές δυνάμεις, θα επιδιώξουν να κινηθούν γρήγορα για να τσακίσουν ή ενσωματώσουν το περήφανο εργατικό λαϊκό «Όχι», πριν βουλιάξουν οριστικά στο βούρκο της μνημονιακής πολιτικής, πριν φτάσουν μπροστά στην ανάγκη νέων ακόμα πιο οδυνηρών αντιλαϊκών αποφάσεων, εκεί που αναπόφευκτα οδηγεί ένα πρόγραμμα καταστροφικό. Ήδη με τις πρώτες κινήσεις του δείχνει αποφασισμένος να επιβληθεί απέναντι στη διαφωνία και να κερδίσει μια νέα κοινοβουλευτική πλειοψηφία.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η τοποθέτηση της Αριστερής Πλατφόρμας «καταψηφίζω το μνημόνιο, στηρίζω την κυβέρνηση» εκτός από παράλογη (γιατί πως στηρίζεις μια κυβέρνηση, όταν καταψηφίζεις την πολιτική της;) είναι και επικίνδυνη. Όχι μόνο για την

αριστερή διαφωνία εντός του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία απειλείται να ηττηθεί αμαχητί, αλλά κυρίως για το λαϊκό κίνημα και το ευρύτερο λαϊκό ρεύμα του «Όχι». Τι σημαίνει στηρίζω την κυβέρνηση; Αντιστέκομαι, απεργώ, διαδηλώνω;

Επιπλέον, η λογική πως θα δοθεί η μάχη αποκλειστικά ή κυρίως εντός του ΣΥΡΙΖΑ «για να πάρουμε το κόμμα», όχι μόνο υποτιμά τους μηχανισμούς αστικής κυριαρχίας σε ένα κυβερνητικό κόμμα, αλλά κινδυνεύει να μετατρέψει σε ενδοοικογενειακή διαμάχη του ΣΥΡΙΖΑ, το μεγάλο κοινωνικό θέμα της αντίστασης και ανατροπής του νέου μνημονίου και της συγκρότησης ενός ευρύτερου ρεύματος και των ανάλογων συσπειρώσεων για την άλλη Αριστερά που έχει ανάγκη η εποχή μας. Μια Αριστερά ανατρεπτική, μετωπική, αντικαπιταλιστική και επαναστατική, που με σύγχρονο πρόγραμμα τακτικής – στρατηγικής θα μπορεί να απαντήσει ανατρεπτικά, προς όφελος του λαού, στις προκλήσεις και τους κόμβους της ταξικής πάλης.

Η προσπάθεια γι’ αυτή την Αριστερά, για την Αριστερά που θα εκφράσει το ανυπόταχτο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο «Όχι» μέχρι το τέλος ξεδιπλώνεται ήδη, στους δρόμους του αγώνα, στις λαϊκές συνελεύσεις για την πάλη ενάντια στο νέο και τα παλιά μνημόνια και τη νίκη του «Όχι». Στις πρωτοβουλίες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ευρύτερη συνεργασία με δυνάμεις της μαχόμενης Αριστεράς.

Αναπνέει έξω από την δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα της υποταγής και της επιβολής, έξω από τα όρια του κυβερνητικού κόμματος για να συμβάλλει στην αντεπίθεση και την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, στην ελπίδα για την αντικαπιταλιστική εναλλακτική και την μεγάλη ανατροπή.

Στη συμβολή στις διεργασίες για μια άλλη Αριστερά που δεν θα αναπολεί έναν καλό ΣΥΡΙΖΑ, ούτε ένα καλό ΚΚΕ, ούτε τα ελλείμματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς ή του κινηματικού χώρου, αλλά ένα ανώτερο επίπεδο ταξικής συμμετοχής, αντικαπιταλιστικού προγράμματος και επαναστατικής κομμουνιστικής στρατηγικής.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**